

ASYLUM ACTAS #7

B/W PRINT FRIENDLY e-book

**VAROVANIE: POZOR! VYDANIE NEPREŠLO JAZYKOVOU
KOREKTÚROU. NEVHODNÉ PRE RADIKALISTOV
A JEDINCOV S KOREKČNO-GRAMATICKOU OBSESIOU.**

Asylum Actas je komunita nesmrteľníkov. Toto dielo je jej duševným vlastníctvom. Ak by vyvstal akýkoľvek záujem o prácu s týmto alebo inými spismi AA, prosím, kontaktujte nás na » asylumactas@gmail.com « Ďakujeme.

ASYLUM ACTAS HQ » ASYLUMACTAS.WDV.SK «

VÁŽENÍ ASYLUMACTASANIA A OSTATNÍ POZEMŠŤANIA!

EDITORIAL

MUEL

AKO TO UŽ V ŽIVOTE BÝVA - PRIŠIEL ČAS. Nie, že by sa jednalo o niečo výnimočné. Neraz sa stane, že čas príde. Je to doslova pocit, akoby zaklopal na dvere a čakal. Bude tam čakať, kým neodpoviete, a vy ho nemôžete, proste nemôžete nechať čakať. Nezostáva nič iné, ako zhlboka sa nadýchnuť a otvoriť.

A čo sa deje potom? Nad tým dumali hlavy v siedmom čísle AA. Všetky vybrané príbehy zobrazujú dej po tom, čo hlavný aktér zahral svoju rolu, poklonil sa a odišiel domov. Žijeme mimo príme tieme, mimo vysvietených hľadísk. Žijeme v príbehoch, ktoré ostali pred dverami. Orezané ústami rozprávača ako nepodstatný prebytok ku krásnej pointe.

Ďakujem Vám za pozornosť a prajem nikým nerušené čítanie posledného čísla Asylum Actas.

OBSAH ČÍSLA

V ZAJTRAŠOM ŤAHU TO BUDÚ ČÍSLA DEVÄŤ, 13, 22, 29 A TRIDSAŤTRI. (3)

Jasnovidectvo, to nie je žiadna exaktná veda. Prírodzene, občas sa môžete aj zmýliť.

- *Pablo*

SAMO SA TO (5)

Muselo to prísť dnes. Toto studené sobotné ráno a žiadne iné. - *Len. K*

RÁNO PO (6)

Bolo leto. Teda aspoň počasie sa tak tváril, aj keď kalendár tvrdil, že je december. - *Zeldox*

AKO STRATILA HLAVU (8)

Lenivo sa vystrela na posteli. Nohy jej trčali spod kvetovanej periny a pyžamo sa jej zrolovalo pod prsia. - *Eulalia*

POHÁR DŽŮSU (9)

Potom, ako vykradol banku prezlečený za Santu sme si s Clydom povedali, že by bolo načase usadiť sa.

- *Andy*

VOĽBA (11)

Iskry vyletovali vysoko do vzduchu a so sýčaním dopadali do vody... - *Kementari*

SWINSKI#4: DETI (13)

Do okenných tabúľ búšil rev rozbesnenej búrky. Blesky divo roztrhávali oblohu a vrhali ostré tieň mesta... - *Muel*

BONUS A KONIEC (16)

Bonus track plus zrekapitulujme si všetky čísla a dozvieme sa šťavnaté informácie z tiráže.

V ZAJTRAJŠOM ŤAHU TO BUDÚ ČÍSLA DEVÄŤ, 13, 22, 29 A TRIDSAŤTRI

PABLO

JASNOVIDECTVO, TO NIE JE ŽIADNA EXAKTNÁ VEDA. Prirodzene, občas sa môžete aj zmýliť. *Dnes stretnete svoju životnú lásku niekedy znamená dnes večer zaspíte pri televízore a v kuchyni vám zatiaľ vykypí mlieko.* Často však to, čo sa stane, vidíte úplne presne.

- Ako Vám môžem pomôcť, vážený pane? Chcete poradiť v otázkach lásky či peňazí, spoznať svoju budúcnosť?
- Tak nejako. Potrebujem vedieť, ako dopadne zajtrajšie žrebovanie lotérie.
- Tak sa na to pozrite, zajtrajšie losovanie. Vidím ženu v elegantnom kostýme. Overuje výsledky a súhlasí. Žrebovanie bude platné.

Väčšinou je to však z každého niečo. Presne ako sa mi to stalo dnes.

- Ako Vám môžem pomôcť, vážený pane? Chcete poradiť v otázkach lásky či peňazí, spoznať svoju budúcnosť?
- Som na konci s nervami. Súd rozhodne až o dva týždne, ale ja už nevydržím ani chvíľu. Musíte mi povedať, aký bude rozsudok.
- Skúsime to. Vidím vás prichádzať na pojednávanie. Budete mať otrasnú kravatu, vôbec nebude ladiť s košeľou.
- Prosím, prenesme sa rovno na pojednávanie.
- Bude to vo veľkej sále so starožitným obložením z dubového dreva. Poctivo odvedená práca. Je tam veľmi veľa ľudí. Myslím ale, že ani jeden z nich nemá tak zle zladenú viazanku ako vy.
- Mám skôr záujem o výsledok pojednávania.
- Áno. Keď tu sa mi to trochu mlží...
- Ako mlží? Ste hádam jasnovidec. Na dverách máte napísané jasnovidec. Keby som si chcel iba nechať pokaziť náladu rečami o svojej kravate, opýtam sa ženy. Ale ak sa vám to *mlží*, môžem hneď odísť, bez platenia.
- Ale kdeže, to určite nebude potrebné! Vy vôbec nerozumiete vtipom. Iba vás natáhumem. Samozrejme, že viem ako dopadne pojednávanie.
- Počúvam.
- Mám to pred sebou, budete voľný. Nevinný. Nemusíte sa ničoho báť, pustia vás.
- Som právnik. Nie som obvinený.
- Právnik! Presne to som mal na jazyku.
- Vy nie ste bohvieaký veštec, však?
- Ale kdeže, práve naopak. Toto sa mi stalo prvýkrát. Keď vy na mňa hneď tlačíte, ako mám potom pracovať? Počkajte, ešte to skúsím.

(Chvíľu uprene pozerám do vešteckej gule.)

- Jasné, právnik. Ale sedíte tam akosi smutne, niet divu, že som si myslel, že ste obvinený. Ani

slovo neprehodíte.

- Poslednou dobou sa mi akosi nedarí.
- Nedarí? Odkedy?
- Viete, môj otec mi hovorieval, synu, právničina, to nie je nič pre teba! Na to ty nemáš dost rozumu ani šikovnosti. Ty sa vyuč za klampiara, to je práca pre teba. Možno budeš mať šťastie, raz sa z tej strechy zrútiš a dožiješ z invalidného dôchodku. Ale kdeže ja som ho počúvol. Ja som chcel v živote niečo dokázať!
- A?
- Zatiaľ som dokázal, že môj otec sa veľmi nemýlil. Akosi som ešte na súde nevyhral. Ale raz to bolo o chlpa. Lenže poznáte to, nemal som ten povestný kúsok šťastia a hneď z toho bolo doživotie. Ak aj teraz prehrám, prídem nadobro o prácu.
- Netrápme sa potom s rozsudkom. Pozrieme sa, ako sa vám bude dariť po skončení pojednávania, to pôjde omnoho jednoduchšie!

(Opäť dlho hľadím do vešteckej gule.)

- Predstavte si teraz takú hypotetickú situáciu, chceli by ste počuť pravdu aj v prípade, že by sa vám malo stať niečo strašné?
- Stane sa mi niečo strašné?!
- Ale nie, nie, nebude to nič tak hrozné. Dúfam, že nechcete platiť šekom. Ten kým v banke preplatia, všeličo sa môže zomrieť.
- Povedali ste zomrieť!
- Ah, zomrieť. Nerobte si starosti. Nebavme sa už toľko o práci. Čo šport? Máte radi šport?
- Ja zomriem? Čo sa mi stane?
- Obesíte sa. Na novej kravate. Prepáčte, ale máte otrasný vkus. Keď vás nájde manželka a uvidí ten vzor, v prvej chvíli vybuchne do smiechu.
- Nie, nie, nie. To nemôže byť pravda. Ja budem od dnes celkom iný, všetko zmením. Ešte toho chcem toľko stihnúť!
- To je veštba, tá už sa nedá zmeniť. Ušetrite si energiu. Zíde sa vám, keď budete viazať ten uzol a on nie a nie držať. To sa ešte narobíte, stále dokola vyliezať na stoličku. Ale keď vás to poteší, ja už tiež nemám veľa času. Mňa v spánku uštipne jedovatý had. Budúci týždeň si ho idem kúpiť. Tiež by som toho ešte chcel stihnúť! Napísať knihu veštíeb! Nuž, ale s tým sa musíme vyrovnáť. Všetko čo stihnem, bude prepis tohto rozhovoru.
- Ja zomriem.
- Predstavte si, iba jeden človek ho bude celý čítať, na druhý deň si pôjde podať Loto a vyhrať hlavnú výhru. A viete, čo, táto viazanka vám sedí, čo ste ju nenesili častejšie?

MUSELO TO PRÍŠŤ DNES. Toto studené sobotné ráno a žiadne iné. Pár, s ktorým v byte bývali už od-
išiel, ona vybehla do obchodu, aby kúpila čerstvé mlieko. Perfektná príležitosť. Už nemá dôvod odlo-
žiť to na inokedy. Len čo za sebou zabuchla dvere, Samo vytiahol spod postele pripravený batoh a na-
hádzal doňho všetko, s čím sa k nej pred pol rokom prisťahoval. Akurát si poslednú vec, zubnú kef-
ku zabalenú v sáčku, strkal do bočného vrečka, keď sa vrátila. Vyložila nákup v kuchyni, vybrala z po-
ličiek dve misky, ovocné müsli a nožnice, ktorými rozstihla veľké balenie mlieka. „Ale čo to? Tuším
tu niekto upratoval!“, zavolała na neho, keď si uvedomila, že zmizli jeho dve mikiny, večne pohodené
na stoličkách pri balkóne. Samo by sa najradšej zamkol v kúpeľni a spláchol sa z bytu preč. Vyhodil si
batoh na pecia, niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a vošiel do kuchyne.

Sekundu po tom. Dve sekundy po tom. Tri sekundy po tom. Ešte chvíľku malo ostať to ticho. Po
veľkom buchnutí veľké ticho. Veľké ticho pred veľkou búrkou. Posledné kvapky mlieka vytekali zo
škatule, keď pominul jej nemý šok a ona sa pustila do plaču. Keď sa vrátil jej spolubývajúci, našiel ju
kľačať nad mliekom rozliatym po celej kuchyni a usedavo plakať. „Čo sa to tu stalo?!“, prekvapene sa
spýtal, prekročil prázdnu škatuľu a čupol si k nej, aby počul jej vzlyky. „Samo sa... Samo sa... Samo sa
to...“

POÉZIA

KEMETARI

I.

Namiesto očí
dva červené maky
točia sa ako zaseknutá platňa
v rytme psychadelického orchestra
dažda ktorý padá ako kryštál
do mojich vystretých dlaní
a červené stuhy
sa rynú z môjho náručia
ktoré ako meluzína
kvíli od žialu za vetrom
čo odniesol všetky oblaky a slnko a mesiac a hviezdy
a mne
zostala hmla
v ktorej tápam
Som slepec.

II.

kdesi na ľadovej kryhe
v oceáne soli
vypúšťam zo sietí
všetko čo bolí.
na lúke robím anjela
čo z kvetov snehu umiera
od očí plných nebies
a úst do ktorých vlezieš
celý po kúskoch
nežne ako stuha na perách.
len v tebe sa cítim
ako keď mi šepkáš:
niekde v tvojom náručí som doma.

BOLO LETO. Teda aspoň počasie sa tak tváril, aj keď kalendár tvrdil, že je december. Ale keď si v decembri zašermovaný na zaprdenom ostrove v subtropickom pásme, niet sa čo čudovať. Stál som spotený a duševne dehydrovaný na balkóne, fajčil zlomenú cigu, ktorú som našiel v popolníku a pozoroval postavičky pri bazéne. Bol som zlomený jak tá cigu a bolo mi kokotsky teplo.

„Je tu fajn,“ hovorím si nahlas. „Fakt popíči!“

Stál som tam a pozoroval tupučko bazén. Masívna bolesť hlavy zjapala z môjho ksichtu na okolitý svet. Bezmocne som fajčil tú hendikepovanú cigu a snažil sa spomenúť si. Pamätal som si tak akurát, že som vstal, zapálil si a vyšiel na balkón.

„Neverím! Tak to je pekný kokot!“ ozvalo sa z izby.

To bol Gordon, ktorý sa práve zobudil. Je to kamarát a kamarátov brat.

„Kto?“ Pýtam sa.

„Nikto,“ zaznela odpoveď. „Je tu strašne teplo. Poďme dole. Aspoň si ju pozrieme zblízka,“ navrhol. Presne vedel, že čumím na kvalitne rekonštruované telo našej domácej, ktorá si na páliacom slnku bez okolkov opekala do hladka vyholené karpačo.

Zbehli sme k bazénu. Kúpili sme si každý dve chladené Plzne, ktoré tu prekvapivo predávali ako jediné pivo. Sadli sme si na kraj bazénu, nohy a jedna fľaša do vody. Bola studená jak pot, ktorý ma zalial pri rannom ručaní do porcelánu. Teplo jak sviňa, ale voda v bazéne bola vždy ľadová. Kúpil som sa v ňom iba raz a aj to bolo nechtiac, keď ma ráno pri návrate domov zradil autopilot. Nohy vo vode, usrkávam teplé pivo a teším sa na to druhé, ktoré kým dopijem toto, bude ideálne. Pokúšam sa zložiť mozaiku včerajšieho večera, ale márne. Takýto precízny výškrab som si už dlho nedoprial.

Gordon tiež cuckal pifko a s pohľadom, ktorý zvieral tupý uhol so skutočnosťou sa nemo sústredil na neviditeľný bod niekde v piči ďaleko odtiaľto. Vycestovaný do nepričetna. To isté robieval aj jeho brat a možno aj ich foter. Tento zvyk sa v ich rodine asi dedí.

„No čo?“ Začal som.

„Nič.“

„Čo včera? Porozprávaš mi niečo?“

„Nič, čo ty?“

„My sme neboli spolu?“

„No, my sme spolu asi boli, ale netuším kde a čo. Spomínam si na ten bar pri pláži, na takú štetku a na tvoje prijebané červené botičky, hehe,“ zaškeril sa najlepšie ako v tej chvíli vedel.

„Jebko!“

„Tá suka mala také dlhé nohy ako žiadna. Vysoké štanie a tvrdý srák, kvalitka. Dlhé červené vlasy, parochna, ale vyzeralo to dobre.“

„No, a?“ Skočil som mu do toho.

„Héj, čo je, alkáči?“ Prerušil náš dialóg certifikovaný liečebným ústavom na Prednej hore Joel, Gordonov brat. Dobehol s dvoma Plžňami v ruke, jednu šupol do vody a vzápätí si do nej ponoril aj

svoje čerstvo oholené nohyčky, jak si ich chalanko oslovoval. „Je teplé jak štanko. Čo je, čo sa tváriš jak jebko?“ Pozeral sa na mňa.

„Nič, nič. Čo ty?“

„Objednal som pizzu. Čo mu je?“

„Komu?“

„Jemu,“ otočil sa na brata. „Čumí do blba ako náš foter. Nič, poďme hore. Som hladný.“

Sedeli sme na balkóne, tlačili pizzu a čumeli na bazén. Hlava ma už prestávala bolieť, ale dráždil ma ten Gordonov nedopovedaný výlev.

„Čo, Džidži?“ Tak sme niekedy volali Joela. „Ty čo si robil včera? Ja a tvoj zabrzdený súrodenec si nič nepamätáme.“

„Hehe, vy si ani nemôžete pamätať. A ty brácho, ty keby si si pamätal, tak by si chcel radšej okamžite zabudnúť. Možno by si sa objednal aj na lobotómiu, aby si tú spomienku dokonale vykorenil.“

„Hmm,“ zamumlal Gordon a žblnkol si z piva.

„Ale radšej to nehám tak.“

Dojedli sme. Joel niekam odbehol. Gordon ešte stále sedel na balkóne fajčil a neveriaco krútil hlavou. Zjavne ho niečo žralo. Nenažratá spomienka na včerajšok, s ktorou by som sa rád bližšie zoznámil.

„Hej, ako to dopadlo s tou štetkou?“ Prerušil som jeho katatonickú chvíľku.

„Mala také hebké pery,“ povedal tak, akoby tomu stále neveril.

„Takže si skóroval!“ Potešil som sa ja, keďže jemu to akosi nešlo. „Čo si potom taký zaskočený? Dal si ju tradične dvakrát normálne a raz do piče a bolo, nie?“

„Zabudol som si u nej hodinky.“

„Tak to naserie,“ snažil som sa ho pochopiť.

Buchli dvere. Joel sa vrátil. Pozrel na nás, škodoradostne sa zaškeril a zamumlal zase niečo o alkáčoch. Zapálil si cigu a veselo sa usadil vedľa brata. Chvíľu fajčil, dym mu fúkal do tváre a potom s úsmevom od ucha k uchu povedal..

„Bolí?“

„Čo?“

„No hlava, samozrejme. Čo iné?“

„Ozaj,“ pokračoval. „Stretol som Pedra.“

Pedro bol týpek, kamoš. Tunajší. Bol trochu prijebaný, ale ináč v pohode. Bol to gay, homosexuál, buzna, riťopich, gajdoš... Skrátko bol teplý, jak sa patrí, ale ináč ok.

„Pedro? Ako sa má Pedro?“ Spýtal sa Gordon a znel ako zneužitá štrnástka.

„Ani neviem bol som s ním len chvíľu,“ Džidži sa postavil a zahasil cigaretu. „Idem sa okúpať. Nejdete? Čo, ožrani?“

„Ne.“ Odpovedal som za nás.

Pomotal sa ešte chvíľu po izbe, kým nenašiel uterák. Pomaly a stále s tým obrovským úsmevom zamieril ku dverám.

„Ozaj, brácho, skoro som zabudol. Pedro ti posielal hodinky.“

LENIVO SA VYSTRELA NA POSTELI. Nohy jej trčali spod kvetovanej periny a pyžamo sa jej zrolovalo pod prsia. Sadla si na posteľ a uprene hľadela na prázdne miesto vedľa seba. Dlhú na to myslela. Snívala o tom, keď večer zhasla lampu so slabým červeným nádychom, predstavovala si to cestou v autobuse, ktorý sa nekonečne natriasal šedivým mestom, fantazirovala o tom, keď si ráno prečesávala svoje husté svetlé vlasy. Pamätala si, že už ako malá túžila... Z kúpelne sa ozval naliehavý hlas, ktorý ju vyrušil z myšlienok. „Láska, mohla by si mi doniesť osušku?“ Ach áno, celkom jej vyfúčalo z hlavy, že včera po upratovaní zabudla pripraviť nové osušky. „Už idem, honey.“ Vytiahla dve a odniesla ich do kúpelne. Vrátila sa do spálne a zo skrine vytiahla svoje najkrajšie šaty. Natiahla si ich a srdce jej divoko búšilo. Rozbaľovanie darčiekov ju vždy vedelo vyviesť z rovnováhy.

Kľáčali pri malom stromčeku, ktorý bol ich prvý spoločný. Každú ozdobu s láskou a nekonečnou trepezlivosťou vyrobila, ako napokon všetko, čo robila pre ich spoločný život. Vždy jej to za to stálo. Na zemi ležalo niekoľko starostlivo zabalených škatuliek. Všetky vyzerali krásne, ako z vianočných pozdravov, ktoré každý rok posielala teta z Ameriky. Tep sa jej zrýchľoval a ruky sa začali potiť. Prvý vytiahla darček pre neho. Rozbalil ho, úprimne sa usmieval a pobožkal ju na ústa. Minúty a darčekom sa míňali a vedľa nich sa tvorila kopa z roztrhaného baliaceho papiera. Tento sa už budúci rok nebude dať použiť. Ostala posledná krabička – pre ňu. Bola menšia, hranatá a neprímerane ťažká na svoje rozmery. Alebo jej od vzrušenia natoľko oťaželi ruky? Pomaly roztrhla papier a otvorila krabičku, vytiahla z nej jej obsah. Ruky sa jej zachveli a na dlážku dopadol porcelánový anjel. Po tvrdom náraze stratil hlavu. Rovnako aj ona.

Teplá slza sa jej skotúlala po rozpálenom líci. „Neplač, kúpime nového,“ hladkal ju po vlasoch a božkal na čelo, ako sa ju snažil utíšiť.

POÉZIA

LEN K.

PO DEADLINE

Nik už nie je zvedavý
Každý má tu svoju
Možno v inej dimenzii
Stihneš písať znovu

O svete v jednom byte
A galantnom mužovi
O jeho bielom víne
Vlasoch v jeho posteli

No kruh sa už uzavrel
Neprispeješ ničím
Koniec ťa predbehol
Pointu ti zničil!

NEBOLO TAM BOLO

Koniec koncov
Rýchlo sa blížil
Obišiel ju
Po schodoch

ZBOHOM.

Prepáč.
Stalo sa.

POTOM, AKO VYKRADOL BANKU PREZLEČENÝ ZA SANTU SME SI S CLYDOM POVEDALI, ŽE BY BOLO NAČASE USADIŤ SA. Jednak sme už dosť senilní a jednak sa nám nechce. Nechce sa nám vykrádať banky a naháňať sa s polišmi okolo bloku. Aj tak nás nedostanú. Sú tiež senilní. Vždy odstavia autá na blikačky pred hlavným vchodom. Vždy na to zabudnú a my im vždy v tých ich starých kárach zdrhneme. Nechce sa nám už nič. Ani umyť si ráno zuby.

Prestahovali sme sa do malého mesta s množstvom mužov. Nevieť jeho názov ani to, kde sa presne nachádza. Nechce sa mi ale Clyda na to pýtať. Nechce sa mi už ani farbiť vlasy na hnedo. Nechápem, čo to ľudia prechováajú za sprostý stereotyp, že Bonnie by mala byť blond. Som Bonnie a nechcem byť blond. Chcem mať hnedé vlasy. Len sa mi ich už nechce farbiť.

Clyde išiel ráno do obchodu. Chladnička síce praská vo švíkoch, ale mne sa nechcelo odpovedať mu, keď sa ma pýtal, či mám niečo na jedenie. Medzitým začali vykladať sťahováci na ulici krabice tých dvoch, ktorých sme pred nedávnom odkrágľovali a nasáčkovali sa im do bytu. Zjavne sa práve pristahovali. Smola, nestihli sa vybalit'. Nasralo ma, že Clyde nie je doma a musím tým pádom krabice vynášať sama. Otvorila som jednu z nich a myslela, že tam nájdem búchačku. Dostali by guľku presne medzi oči, prásk! Hajzli sťahovaví. Našla som tam len zubnú pastu a kefku. Tak som si aspoň konečne umyla zuby. Pocítila som, že mi ostala v medzizubnom priestore štetina z kefky. Vycerila som zuby a snažila sa ju vymugnúť. A potom začali zrazu chodiť všetci tí chlapi z mesta a vynášali krabice hore do bytu. Nakoniec prišiel aj Clyde a zvláštne na mňa pozrel. Pripleštene som sa usmiala.

Je to divné. Mám pocit, že sa mi Clydfite vyhýba. Večer na neho škúlim jedným okom, keď zaspávam. Sedí v kresle pod oknom a číta si. Ráno vstáva skôr než ja, takže keď sa zobudím, nie je už doma. Vracia sa väčšinou okolo obeda. Vstúpi do bytu tými hnusnými dverami s mrežou z vonkajšej strany a položí mi opäť rovnakú otázku: „Čo máš na jedenie?“ Príšerné, stále to isté dookola. Buď má alzheimera, alebo je v prechode. Asi si začnem robiť o neho starosti. Spraví mi to ďalšie vrásky na krku. Ešte si teda nebudem o neho robiť starosti.

Najviac zo všetkého neznášam spoločné obedy. Trvá na tom, že konzumovať musíme so susedmi. V baráku je na tieto obedové seansy vyhradená zvláštna miestnosť. Ešte šťastie, že nemáme veľa susedov. Odhadla by som to na takých dvadsať ľudí v obstarožnom veku, pričom každý býva sám. Niektorí vôbec nič nehovoria. Mlčky si kladú sústa do bezzubých úst a vyplieskajú oči. Hovorila som Clydovi, že budú mať niečo so štítnou žľazou. A všetci chodia na obed v papučiach. Sedláci. Čo sme v špitáli?

Drobný sedemdesiatnik Alfonz s umastenými popolníkmi na nose a obrovskými ušami. Bývalý radista a náš sused z prvého poschodia. Má najväčšie uši, aké som kedy videla. Tvrdí, že vďaka ušiam ho zobrali do armády. Pre radistu ideálna dispozícia. Ja si myslím, že ho vzali skôr preto, že bol synom českého generála. Generál chcel naplniť synkov sen stať sa vojakom. Napriek výraznej mentálnej zaostalosti ho vyšikoval aspoň k radistom. Až keď bola celá jednotka hore bendžom, pochopil, že to nebol dobrý ťah. Miesto toho, aby v stave vojenskej pohotovosti prijímal a vysielal, driemal a vysieral za táborom na latríne.

Clydfide sa vždy strhne, keď sa nám z ničoho nič vynorí spoza chrbta a zahlási: „Zde Alfonz.“

S Alfonzom je sranda. Keď nie som s Clydom, sedíme spolu v parku pred domom.

Do parku chodia venčiť bundášov aktivisti z útulku, ktorý je hneď vedľa. Zvysoka kašľú na prísny zákaz venčenia psov a duplom na vrecká určené pre psie výkaly. Členovia našej domovej samosprávy z toho šalejú, ale sused Johnny naopak. Je rád. Pracoval totiž vo výskume ako laboratórny pracovník, ktorého dennou náplňou bolo rýpanie sa v hovnách. Najšťastnejší je, keď sa mu podarí nabrat' ranné vzorky rozsiate po parku. Celé doobedie s nimi potom behá dookola. Imituje centrifúgu. Predvčerom mu tam Alfonz zašifroval aj svoju vzorku a čakal, či si Johnny niečo všimne. Nevšimol. Tak sme sa mu potom s Alfonzom celý deň rehotali, odborníkovi. Clydeovi to asi neprišlo až také vtipné. Zvraštil čelo a vtlačil mi do ruky pohár s džúsom. Vypila som ho skoro celý, aj keď som nebola smädná. Vždy ho vypijem. Clyde si sadol do kresla a ja som zaspala.

V noci som sa zobudila a Clyde nebol doma. Zvláštne, nikdy sa v noci nebudím. Vedľa posteľe stálo prázdne kreslo a stolík s nedopitým pohárom džúsu. Popod dvere presvecovalo dovnútra svetlo z chodby. Bolo počuť vzdalujúce sa hlasy. Poznám ich. Poznám ich, ale neviem si spomenúť... odkiaľ ich... niečo som chcela... na čo som si to nevedela spomenúť?

A kde je do prdele Clyde?! Kam sa odkašlal teraz v noci? Magor. Fuj, niečo mám medzi zubami. To mám za to, že som si ich neumyla. Idem sa pozrieť do zrkadla. Je tu tma ako v zadku. Kde je vypínač? Pokým sa človek doprace v noci do kúpeľne... Napustím si aj vaňu. Ukáž sa Bonnie, vycer zubiská. No, prosím! Dužina z džúsu, ako si tam pekne hnije. Jejda, ty vyzeráš. Nedivím sa, že Clyde zdrhol. On asi fakt zdrhol. K nejakej ženskej. Bonnie, posrala si to. Zdvihol kotvy, je fuč. Už nie som jeho Bonnie. Mám hnedé vlasy, vrásky na krku a... Bože! Nemám vydepilované nohy! To bude ono. Cleede odišiel, lebo nemám vydepilované nohy. Možno kebyže si ich vydepilujem, vráti sa. Jasné, Clyde dokluše spať. Kde mám tú depilačnú mašinu? Asi bude v skrinke. No, tak ale teraz som už vo vani. Nevládneš natiahnuť ruku, či čo? Pome Bonnie, ty mrochtla lenivá. A čo som nevytiahla fén zo zástrč...

„Zde Alfonz,“ Clyda myklo. Neprítomne pozrel na Alfonza a odstrčil ho nabok. Ošetrovatelia práve vynášali z izby mŕtvu Bonnie. Clyde začal nervózne vynášať krabice s jej vecami pred dvere. Do jednej zabalil aj črepiny z pohára od nedopitého džúsu. Keď ráno našiel Bonnie vo vani mŕtvu, nechápal. Nechcel tomu uveriť. Bonnie nemala sebadeštrukčné sklony, nikdy sa nepokúsila o samovraždu. Mala alzheimra a silné depresie. Dlho nesúhlasil s jej umiestnením do ústavu, ale lekár ho nakoniec pred pár týždňami presvedčil. Clyde jej nechcel povedať pravdu. Medzi rečou prehodil, že sa presťahujú do bytu tých dvoch, ktorých prednedávnom odkrágľovali. Uverila mu.

Prišli ďalší ošetrovatelia a pomohli mu znieť dole krabice. Vo dverách sa míňali s tými, čo odniesli Bonnie. Teraz vynášali do jej izby krabice niekoho druhého. Clyde sa vliekol k autu cez park s poslednou krabicou. Na niečom sa pošmykol a na zem mu vypadli črepiny z pohára, ktorý hodil ráno v zúfalstve o stenu. Zasratý džús, ktorý nedopila. Vždy ho vypila celý aj s rozpustenými liekmi a prespala celú noc. Mal si to všimnúť, keď v noci odchádzal. Keby vypila celú dávku liekov, nezobudila by sa. On by zas ráno prišiel a opýtal sa jej: „Čo máš na jedenie?“. „Prepáčte,“ náhlivo sa Clydeovi prihovril Johnny, „stojíte mi na vzorke“.

ISKRY VYLETOVALI VYSOKO DO VZDUCHU A SO SYČANÍM DOPADALI DO VODY... Ohňostroj pohasínal. Sledovala svoj odraz na temnej hladine a pokyvkávala nohami. Bol jeden z chladnejších večerov začínajúcej jesene. Posledné letné dni odišli a teplo ochladlo ako iskry vo vode. Stromy prestali pučať a rozkvitnuté kvety plodov nahradilo zoschýňajúce lístie hrajúce farbami.

Prehodila nohy na druhú stranu múrika a zoskočila na chodník. Ulice v tejto časti mesta boli už prázdne, len kde tu prešlo po ceste auto a reflektormi rozrážalo filtrovanú tmú... Na zastávke pod blíkajúcim neónom sedel chlapec a s ťažkosťami potláčal dávenie. Bola to piatková noc... Pokračovala ulicou popri jazere a pozorne počúvala lahodný zvuk topánok dopadajúcich v pravidelnom rytme na povrch chodníka. Okrem krokov navôkol znel už iba mierny šum nočnej ulice, vetra lenivo prefukujúceho rohmi ulíc.

Tuhšie si priťahla huňatú šatku omotanú okolo krku. Zrýchli... Pod bránou domu sa zastavila a natiahla vzduch nosom... Cítila zvláštnu vôňu prichádzajúcej chvíle. Neďaleko od nej sa ozval čudný šramot a vzápätí medzerou medzi domami prebehla dievčina. Za krátky okamih ju prestúpila hrôza... Dievča malo rovnaké topánky, šatku a sukňu. Nie, to nie je možné, zrejme sa jej to len zdalo... Je jedno, kto to bol, ale keďže tak zúfalo utekala, niekto ju musel naháňať. Má jej ísť pomôcť? Alebo radšej rýchlo otvoriť dvere a zamknúť sa v byte?

Rozhodne sa deje niečo zvláštne... Povetrie začalo byť hmotnejšie a ulička medzi domami užšia... Svetlá potemneli a stíchlo aj besnenie na uliciach druhej strany jazera. Čosi prichádzalo... Náhlivo odomkla bránu, vbehla dnu a vybehla po schodoch na tretie poschodie. Nevedela trafiť kľúčom do zámky, ruky sa jej triasli, dych zrýchli... Keď bola v byte, zamkla a nasadila retiazku... V kuchyni zabuchla okno a pretočila kľučku. Netušila prečo to všetko robí... Po rýchlej sprche vlezla do postele, no bála sa zhasnúť lampu. Nemala reálny dôvod na strach, no pokoj bol od nej vzdialený na tisíce míľ. Nakoniec zhasla... Ležala na boku, zakrytá až po uši, potila sa a zároveň triasla od zimy... Celý čas prečesávala pohľadom izbu a snažila sa nájsť... Sama nevedela čo... Nejaký pohyb? Tieň?

Cez koberec sa ťahal pás ružovkastého svetla z reklamy na vedľajšom dome. Po niekoľkých hodinách zaspala, ani nevedela ako...

Prvé lúče slnka zohriali spotenuú tvár... Pomaly sa prebrala a posadila... Nemohla veriť vlastným očiam. Celá izba bola rozhádzaná, veci zo skrine ležali potrhané na koberci. Jedine oblečenie zo včerajšieho večera viselo nedotknuté cez operadlo stoličky. Rýchlo vyskočila na nohy a rozbehla sa do kuchyne. Jedlo bolo povytáňované, chladnička otvárala svoje prázdne útroby. Všetok riad bol zašpinený a poukladaný na stole, akoby pri ňom jedla päťčlenná rodina. Ničomu nerozumela... Sníva sa jej? Bola námesačná? Mohol sa jej dostať do bytu niekto cudzí? Veď by sa prebudila...

Netušila čo sa deje... V taške našla peňaženku, boli v nej peniaze, ale po dokladoch ani stopy. Začala pochybovať o svojom duševnom zdraví. O takejto situácii ju nikde neučili, nikde nič také nečítala... Zostala bezradne stáť v strede miestnosti, okolo nej na zemi ležali pohádzané veci, steny sa vlnili a natáhovali do výšky, obklopujúc osamelú postavu.

Obliekla si sukňu, omotala šatku okolo krku a obula topánky. Zo zvyku si pobalila potrebné veci do tašky, prehodila ju cez plece a vybehla z bytu.

Ako vyšla na ulicu, uvedomila si, aká je stratená.. Kam pôjde? Na políciu? A keď aj... Čo tam? Kto jej pomôže? Zavolajú jej sanitku a pošlú ju priamou linkou na psychiatriu...

Tak či tak, nemalo to význam... Ale v byte zostať nemohla... Zabočila za roh a po pár metroch vošla do obľúbenej kaviarne. Zviesla sa na zelenú sedačku z lesklej koženky a objednala si „ako vždy“. Po polhodine civenia na sladký rožok a chlípania studenej kávy sa strhla. Prisadol si k nej muž. Mal obľúčený sveter farby padajúceho lístia a hnedé nohavice. Gaštanové vlasy mu splývali na plecيا, a jednotlivé vlnky sa jemne leskli v svetle dopadajúcom cez žalúzie. Podal jej ruku a hľadel jej priamo do očí. Striaslo ju... Necítila však odpor, ale niečo dovtedy úplne neznáme... „ Prišiel som vám niečo navrhnúť...“ ozval sa. Povolil zovretie a teplá dlaň skĺzla späť na gauč. „ A čo také?“ Nemala náladu na nemravné návrhy, balenie, ani počúvanie o výhodách nového ostriča nožov za rekordne nízku cenu. „ Kúpte si svoj osud. Čo vy na to?“ Nerozumela... „ A vysvetlite mi, ako si môžem niečo také kúpiť? Snažite sa aby som vás podporila v zakladaní nového, abstraktného biznisu?“ Irónia v jej hlase bola taká zjavná, že každý iný človek by sa už postavil a odišiel pobúrený neslušným správaním. Neznámy známy sa však len pokojne usmieval. „ Váš život môže dopadnúť ako len budete chcieť... Dlhá, pokojná staroba, alebo smrť pri nejakom odvážnom čine- zabezpečím vám aj pamätník, keď už sme pri tom... Ako by ste to chceli?“ „ Prosím? Myslím, že vám nerozumiem... Pekný deň...!“ Zdvihla sa, schmatla tašku a vybehla dverami, ktoré za ňou len bezmocne zavrzgali... A zvonček na hornom pán- te zacengal. Chvíľu zaseknuto stála pred kaviarňou a náhle sa prudko pohla ďalej. Chladný vzduch jej prečesával vlasy a drsnými rukami trel líca. Zadychčaná prišla k jazeru a opäť si sadla na múrik, tam, kde včera večer.

„ Slečna...“ ozvalo sa jej tesne za uchom. „ Som vaša šanca, mali by ste ju využiť. Neviete o akú krásu prichádzate...“ Rukou jej odhrnul vlasy z boku tváre a pery priložil k uchu. Netušila prečo, ale bolo jej to príjemné... Nestrhla sa, nebránila sa, rozmrzala... „ Som... Váš... Osud... Vyberte si svoj koniec, ak ho chcete...“ Pomaly pootočila hlavu a zašepkala mu do tváre... „ Nebudem si nič vyberať, nechám sa prekvapiť.“ Pomaly sa odtiahol a napravil si lem rukáva. „ Ako si želáte. Nevidíme sa naposledy, žiaľ...“ Otočil sa a odkráčal. Od toho momentu mala pocit, akoby bola nehmotná, ale samotné bytie ju až príliš ťažilo. Netušila, čo mali znamenať slová toho chlapa... Nebol len výplodom jej fantázie?

Hlavou jej lietalo množstvo myšlienok.. Od rozhádzaného bytu, cez neznámeho až po otázky niekde na dne jej duše... Aký koniec by si vybrala, keby to bola reálna možnosť? Hrdinský? Pokojný? Osamelý? Alebo by chcela ležať na smrteľnej posteli a zo sveta odísť s obrazom plačúcej rodiny pred očami? Nevedela... Celý život žila medzi reálnym svetom s každodennými problémami, snami a hmlistej predstave toho, ako by to malo všetko plynúť. Ku koncu sa ešte nedostala...

Kým slnko prešlo svoju každodennú cestu, na múriku sedela zasnívaná postava...

Z hĺbania ju prebral večerný chlad a mesiac rozlievajúci sa po hladine. Prehupla nohy na druhú stranu múrika a zoskočila na zem. Zrazu pred ňou stál. „ Prišiel som vám dať to, čo ste si vybrali.“ „ Nič som si nevybrala... Nechajte ma ísť domov prosím, mám veľa problémov ktoré musím riešiť.“ „ A preto ste tu presedeli celý deň, všakže...“ Odrazu začala cítiť strach... Nevediac, čo robí, rozbehla sa domov. Bežala tak rýchlo ako len vládala. Nezastavila sa ani pri uličke vedúcej k jej domu. Na chodníku sa za ňou pohlo biele vrecko z chlebu popohnané vírom spôsobeným jej bežiacimi nohami. Skrútilo sa a spolu s ostatnou špinou a prachom na chodníku usadlo pri stene domu. Z uličky sa ozvalo len tupé udretie dverí vchodovej brány.

Cez cestu prechádzala vysoká žena v sukni, so šalom obmotaným okolo krku. Mierila priamo s tmavej, nehybnej postave mladíka stojaceho pri smetnom koši. Vystrela k nemu ruku a povedala: „ Prišla som vám niečo navrhnúť...“

DO OKENNÝCH TABÚL BÚŠIL REV ROZBESNENEJ BÚRKY. Blesky divo roztrhávali oblohu a vrhali ostré tieňe mesta do prázdnej miestnosti. Ale ani hlasné hrmenie nedokázalo vyrušiť postavu, ktorá sa skláňala s baterkou v ruke nad otvorenou zložkou prípadu Werger vs. štát. Čierna silueta zložku rýchlo preberala, akoby hľadala niečo konkrétne. Na chodbe sa ozvali kroky a štrngot kľúčov nočného strážnika. Postava si strčila niečo zo zložky pod kabát a vrátila ju do archívu.

„Stále sa mi na tej fotke niečo nepozdáva. Mám pocit, že sme niečo prehliadli. Prečo inak by ma na ňu upozorňoval? Pozri sa, vidíš tam niečo iné ako ja?“

„Vidím šťastného senátora, jeho milujúcu manželku ako sedia pri stole a pózujú. Očividne cez nejaký sviatok, predpokladám vďakvyznanie.“

„Všimla si si tú malbu za nimi?“

„Nejaký abstraktný šunt, pravdepodobne stojí viac, ako naše ročné výplaty dokopy. Prečo? Myslíš, že je podstatná, Richie?“

Dnes uzavreli prípad, na ktorom som pred siedmimi rokmi pracoval. Nechutný zločin únosov, zneužívania a vrážd detí. Nakoniec bol obvinený a odsúdený stavebný robotník Werger. Rozvedený, opustený, ťažký pijan. Zadržali ho viac ráz za napadnutie prostitútky a raz za pohlavný styk s maloletou. Vtedy to bola šestnásťka a argumentoval tým, že mu klamala. Nepochybne nebol žiadne neviniatko.

Ale na takéto zločin musí niekomu poriadne rupnúť v bedni. Istý čas v ňom bol namočený aj senátor, ale dôkazy boli veľmi nepriame. Celkovo to bol masaker ako na scéne, tak aj vo vyšetrovaní a papieroch. Veľa rodín ostalo zmrzačených, veľa úradníkov ponocovalo. Mňa si najala jedna z rodín obeť. Nakoniec ho včera uzatvorili. Sám neviem, čo si o tom mám myslieť. Moja intuícia s tým nie je vyrovnaná, ale srať to. Na svete je ešte veľa kandidátov na slučku. Dopil som posledného panáka a kývol barmanovi.

„Pre detektíva Swinského,“ čítala Betty z obálky. „Je to nejaká fotka toho senátora.“

„Sakra, koľkokrát som ti hovoril, aby si mi neotvárala poštu. Čo keď je to niečo nebezpečné?“

Bola to klasická obálka, ale bez známky. Niekoľko ju musel včera v noci hodiť do schránky. Na fotke bol senátor s manželkou. Dobré si pamätám, kde som tú fotku naposledy videl.

Stláčal som v rukách pištoľ a so zatajeným dychom som počúval zvuky. Búrka všetko prehlušovala. V tme nebolo nič vidno. Každý zvuk bol nebezpečný. Rana v pleci silno krvácala. Odhadoval som, že sa udržím na nohách ešte tak tri minúty predtým, než stratím vedomie. Vytiahol som si opasok z kabátu a previazal ním plece. Vyrazím do útoku. Už nemá zmysel hrať sa na skrývačku. V tom okamihu zazneli z pivnice tlmené zvuky výstrelov. Vyskočil som a trielil dole schodmi.

Betty nemá rada, keď chodím do pajzlov ako je Kitty's, ale čo sa dá robiť. Je to moja práca. Vo vzduchu sa vznáša asi tona hustého cigaretového dymu a na pódiu hrá pomalý džez. Za barom vyseďávajú skalní zákazníci a vždy, keď niekto vojde, prevrtávajú ho nevrlym pohľadom. V boxoch oddelených priečkami sa na mužov lepia polonahé štetky a inak sa tu nikto o nič nestará. Keby ste tu niekoho odkráľovali, tak by na to došli až o niekoľko dní neskôr. Ako to viem? Pretože sa to stalo. Vyšetroval som vraždu, pri ktorej mŕtvolu našli pod sedačkami, až keď začala hniť a zapáchať. Nemajú ma tu v láske. Najlepšie bude, keď sa poponáhľam. Informátor povedal, že Billiho box je tretí od záchodu. Dúfam, že sa nemýlil. Nerád by som vyrušil nejaké veľké zviera pri fajke alebo podobnej posvätnnej činnosti.

Otreľ som si krv z kútika úst do ruky a chytil Billyho za vlasy. Vytiahol som ho popri múre a preventívne ešte naložil do brucha.

„Pozri sa ty šmejď, nikomu chýbať nebudeš. A povedzme si pravdu, lepší ľudia ako ty pri tomto prípade zahynuli. Poliši budú len radi a kancelárske krysy na oddelení to už ani nerátajú. Tak vysyp, čo ste videli ten večer s Wergerom, keď ste tam boli?“

„Chod' – do...“ a spustil sa na zem vykašľovať krv.

„V tom prípade ťa už nebudem potrebovať.“ Vytiahol som z púzdra Berettu a natiahol kladivko, aj keď to vôbec nebolo treba. Klik.

„Dobre, dobre... Bol...“

„Čo vravíš? Nepočujem ťa!“ a stúpil som mu na koleno.

„Kurva, hovorím, že ja som tam nebol. To alibi je falošné. Nič o tom neviem.“

„Prečo si klamal?“

„Prečo, lebo je to sranda natahovať zasraných polišov... nemal som možnosť! Donútili ma.“

„Kto ťa donútil?!“

„Neviem, už nič neviem. Hovorím pravdu. Sakra, veď si poliš, ako to...“

Príťal som mu jednu s pažbou, bude v poriadku. Ešte som mu zobral prachy a polial ho alkoholom. Prázdnu fľašu som rozbil vedľa neho. Nikto mu neuverí, nebude kecať. Pomyslia si, že zase v niečom lieta. A na políciu nepôjde. Pekných to máš kamarátov, Werger.

Betty bola horúca a hlasno dýchala. Ja som pomaly strácal silu. Obaja sme boli spotení a unavení. Chytil som ju a obrátil jej hlavu k sebe. Pobožkal som ju. Potom sa otočila a ľahla si na moju hrud'. Vytiahol som si cigaretu a zapálil. Túlila sa ku mne nohami a v rukách žmolila prikrývku.

„Richie, si celý napätý... nemôžeš sa aspoň na chvíľu uvoľniť?“ Snažila sa dobre, ale nešlo jej to. Hoci jej slová sa jej pomaly odliepali z pier ako med a rukou mi masírovala hrud', nedokázal som myslieť na nič iné ako na prípad. Na zmrzačené deti a veci, ktoré museli vytrpieť. Mal som pred očami matku, ktorá sa zvíjala na zemi, keď zistila, čo sa stalo. Celé to bolo moje prekliatie, s ktorým musím žiť do smrti. Nenávidím tých ľudí, nenávidím toto mesto, nenávidím svoje povolanie aj celý svet. Chcem s Betty spať a zabúdať. Vyfúknem nad seba dym a vstanem z postele.

„Prepáč, nemôžem. Musím ísť.“

„Ale...“

Stál som v predsieni a obzeral steny. Senátor bol mŕtvy. Infarkt. Kar sa konal v jeho vile. Celá predsieň bola obložená dubom a na stenách viseli tradične maľby rodiny a Ameriky. Na medzипoschodí sa vo výklenku týčil mohutný pozlátený orol. Dom politika by som spoznal vždy. Pracovňa je stále za pečatená a strážia ju dvaja fešáci zo štátnej bezpečnosti. Očakávam, že každú chvíľu ma niekto zavolá k telefónu a potom ma zadným vchodom vyrazia ako špinavého psa. Odkedy som sa zaplietol do toho prípadu, nebol som veľmi obľúbený u senátora a jeho známych. Počkal som kým sa hostia roztrúsia po vile a potom som zišiel na prízemie. Hľadal som kuchyňu, v ktorej bola urobená fotka, ktorú som obdržal za záhadných okolností.

Na prízemí panoval ruch. Predovšetkým tam behalo služobníctvo hore dole. Stále niečo prinášalo a odnášalo. Niekedy na mňa hodili očko, ale báli sa čokoľvek povedať, mohol som byť niekto. Končne som to našiel. Rýchlo som prehľadal miestnosť. Vyzerala rovnako ako vtedy. Preľukal som nábytok, hľadal som dvojité dno, tajné zásuvky. Nič. Akurát na mieste, kde predtým visel obraz, bola teraz mreža z vetračky. Rýchlo som sa vrátil a zaradil na svoje miesto k švédskym stolom.

Je neskorý večer. Dážď padá z čiernej oblohy ako v okamihu biblickej potopy. Mám sa s ňou stretnúť pri tejto telefónnej búde. Dohodil mi ju kolega. Ozajstná umelkyňa. Vidím na druhej strane ulice, ako žena v okuliaroch a krátkych letných šatách vchádza do búde. Zdvíha sluchátko, ale netele-

fonuje. To bude ona. Vytiahnem si golier a vykročím do dažďa. Zabúcham na dvere búdky a predstavím sa. Navrhujem neďaleký bar, ale ona krčí nosom. Nechce ísť v takomto stave, celá mokrá, medzi ľuďmi. Blízko má byt, môžeme ísť tam.

Keď mi nalieva kávu ešte stále jej stekajú kvapky vody z vlasov.

„Nebude vám vadíť ak sa prezlečiem, som celá premočená. Dnes sme mali dlhú poradu ohľadom zajtrajšej výstavy. Prepáčte.“

„To je v poriadku, aj tak nemôžem spať.“ Odišla asi tri metre od gauču a celkom bezostyšne si siahla šaty. Jej nahé telo nebolo na zahodenie, ale zo slušnosti som odvrátil zrak.

„Hovorili ste, že chcete identifikovať jeden obraz? Viete, že som moderná analytička a maliarka. Nevyznám sa do tých starých rároh. Ja maľujem telom, nie štetcom. Moje plátno je svet nie... plátno.“ Rýchlo na seba hodila iné šaty, veľmi podobné tým, čo práve vyzliekla. Výrazný dekolt, vzdušné a krátke. Tieto mali na pravom pleci krvavočervenú škrvnu, ktorá akoby stekala až nad kolená. Aké príznačné, pre našu situáciu.

„Ide o tento obraz, viete, čo je to zač?“ podal som jej fotku so senátorom.

„To je senátor?“

„Áno ale sústreďme sa na ten obraz.“

„Hmm, nepoznám. Určite nič čo by mohlo mať cenu. Aj keď technika je výrazne, veľmi výrazne expresívna. Tipujem to na použitie iných materiálov ako farby. Vidíte ako tu vystupuje do popredia. Netradičné. Možno nejaký neznámy, skrytý umelec. Ohromné. Musíte mi povedať kde je ten obraz. Kúpim ho.“

„Neviem, už nie je tam, kde býval. Hovoríte, že ‘veľmi expresívny’. Vy na ňom niečo vidíte?“

„Pozrite, tieto čiary sú ako uväznenie, väzenie, je to mreža. Autor sa cíti zachytený, znásilnený. A za mrežou vidíte niečo a to cez ňu aj presahuje a preteká – je to potreba utiecť. Neviem, nie je to dobre vidieť, na fotke je to strašne maličké.“ Potom sa odmlčala a pozrela sa mi priamo do očí. Prešla si dlhými nechťami cez pery.

„Zodpovedala som vám otázku, alebo nie?“

„Áno, ďakujem. Máte pravdu, všetko, čo som chcel, už mám.“

„Detektív, nezhodíte si ten kabát? Je celý mokrý, všetko mi močíte.“

„To nebude potrebné, už pôjdem.“

„Kam by ste chodili v tomto nečase. Porozprávame sa ešte trochu. Možno to za chvíľu prestane.“

Vstal som, ešte raz som poďakoval a vyšiel z bytu. Až keď sa zabuchli dvere a ten nymfomanský zápach vyprchal, sa mi vyjasnilo v hlave. S hrôzou som si uvedomil, čo je na fotke. A maľba to nebola.

Keď som konečne vylomil dvere v pivnici, bolo už po všetkom. Senátor sedel v kúte. Smial sa a v ústach sa mu kmásal jeden zub. V jednej ruke držal kladivo a v druhej sa načahoval po zapaľovači. Cítil som benzín. Zdvihol som pištoľ a vystrelil mu s okom aj kúsok mozgu. Potom som začal vnímať kde to som. Izba sa kúpala v červenom svetle. Krv z detských mŕtvoliek zaplavila podlahu a zaprskala steny aj svetlá. Bolo ich tu najmenej tucet, všetky pripútané za krk reťazou ku stene. Zdvihol sa mi žalúdok a zároveň som stratil vedomie.

Stál som pred dverami, a keď sa konečne otvorili hodila sa mi do náruče. Jej bozky boli dlhé a horúce. Povedala mi, že tu mám nejakú obálku, ale nedovolila sa mi na ňu pozrieť. Dnes nie. Potom som ju zobral von. Bolo slnečné nedeľné dopoludnie. Sadli sme si na lavičku a pozorovali ľudí v parku. Bežcov, psičkarov, mamičky s deťmi. Zmrzlinár podával deťom plné kornútky a debatoval pri tom s rodičmi. Dvaja starci hrali šach a tretí sa na nich pozeral. Nič sme nehovorili. Pekný letný deň sa nám akoby smial do ksichtu. Absolútne popieral veci, čo sa dejú pod jeho dozorom. Všade vôkol bolo počuť detský džavot a iba niekde v diaľke slabé zavíjanie sirén. Pozrel som sa Betty do očí a povedal:

„Už nechcem byť detektívom. Už nechcem žiť v tomto meste.“

OPĀĤ BOL CELÝ V ČIERNOM A OPĀĤ V ÚSTACH OMIEĽAL TEKVICOVÉ JADIERKA. Pozeral sa na svojho syna ako rozbaľuje darčeky. Už pri čakani na Ježiška bol celý nervózny. Najradšej by bol vtrhol do izby a pokazil celú tú ježiškovskú mágiu. Vianoce len pumpovali jeho hyperaktivitu.

„No čo, doniesol ti Ježiško čo si chcel?“

Banálna otázka. Syn ale zosmutnel. Sklopil oči a odpovedal.

„Áno, ale... Oci, musím ti niečo povedať. Ja niečo viem.“

A už je to tu, pomyslel si. Koniec Ježiškovi, koniec Mikulášovi a zajačikom. Koniec zúbkovým vílam. Zhlboka sa nadýchol.

„Hovor.“

„Toto auto - ukradol Ježiško z obchodu, kde sme ho boli pozerat.“

ASYLUM ACTAS #6 / DUSNO

pripravil a editoval Muel »muel.wordpress.com«
prispeli Andy, Len K., Pablo a Eulalia, Kementari, Zeldox

Asylum Actas HQ »asylumactas.wdv.sk«
Contact adress »asylumactas@gmail.com«
All contents (c) Asylum Actas, 2010

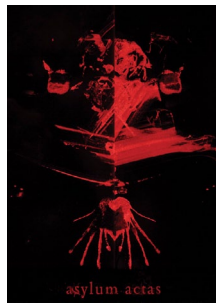
VŠETKÝM AUTOROM PATRÍ NESKONALÁ VĎAKA.
V prípade ďalšieho záujmu nás prosím kontaktujte.
Radi si vypočujeme ponuky sponzorov a prípadne slová uznania.

STARŠIE ČÍSLA ASYLUM ACTAS

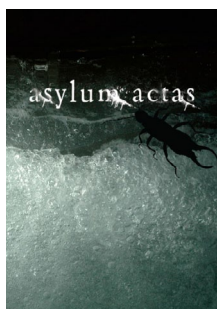
ASYLUM ACTAS #1 VIANOCE 06

Sľubný začatok rozvíjajúcej sa komunity, na ktorom sme sa učili ako ďalej avšak amaterizmu by ste sa v ňom nedorezali. Jediné číslo bez ústrednej témy. (2006)

ASYLUM ACTAS #2 AA31

Zimomriavkové dušičkové číslo, tematicky jednoliate s originálnymi ilustráciami. Nevhodné pre slabšie povahy a deti do 8 rokov! (2007)

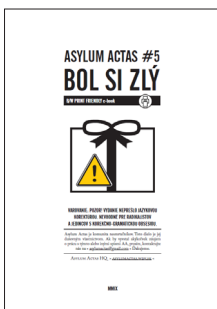
ASYLUM ACTAS #3 NA VIANOCE NIČ NEDOSTANEŠ

Óda na žiarivé rodiny a rozbité ozdoby. Nechýba ani Santa Claus a Štedrovečerná omša. Povinné čítanie do každej domácnosti a pod každý stromček. (2008)

ASYLUM ACTAS #4 SPARNO

Letné číslo, upotené a dusné ako horúci deň. Jeho extrémna naturalnosť spôsobuje, že pri tlači si musíte dať pozor na zlepené strany! (2009)

ASYLUM ACTAS #5 BOL SI ZLÝ

Už piatykrát sme vyrazili do ofenzívy proti alternatívnej kultúre. Na vianoce sme potešili všetkých, ktorí cez rok nepočúvali a toto sme im za trest nadelili. (2009)

ASYLUM ACTAS #6 DUSNO

Po úspechu AA#4 Sparna sme sa pokúsili o letný comeback. Upotení a zdevastovaní letným dusnom sme v pomätení zmyslov nastúpili do električky, ktorá už dávno opustila zastávku. (2010)

Všetky čísla sú dostupné na domovskej stránke AA »asylumactas.wdv.sk«